

Excerpt from:

Linda Maria Koldau, *Jante Universitet. Episoder fra livet bag murene*, Bind 1: Den skønne facade

Hamburg: tredition, 2013

6. Kreativ leg

Jeg tumler hjem, næsten bedøvet. Derhjemme, et sted i vores nye hus, sysler min kæreste med de allersidste kasser. De skal jo pakkes ud inden påske. Jeg går tavs forbi hans værelse, sidder ned på sofaen i udestuen og stirrer ud i den blå skumring. Endelig kommer Ulrik ud. ”Hvad er det, skat? Hvorfor siger du ikke noget? Var der noget galt på arbejdet?”

Jeg stirrer på ham og udbryder: ”Ulrik, du kan lige så godt pakke de der kasser ind igen. Vi har alligevel ikke brug for huset.” Han stirrer på mig, sidder ned. ”Kom nu. Hvad er der sket?”

Mit blik søger ud i skumringen. ”Nu ved jeg det. Nu har jeg forstået, at det ikke kun er Musikvidenskab. I januar på det store lærermøde troede jeg endnu, at det stod mærkeligt til med fagligheden på min afdeling, men at jeg nok ville kunne magte det med tiden. Men nu kan jeg se, at det er hele instituttet. Hele vores institut, hele fem afdelinger. Jeg kan aldrig kæmpe imod det. Jeg kan aldrig kæmpe imod et helt institut.”

Så fortæller jeg om det der skete i eftermiddags: institutleder Nick Larsens ”kreative leg”. Den måde hvorpå man skaber nye fag på Institut for Æstetiske Discipliner. I eftermiddags havde vi institutmøde. Jeg glædede mig til det, fordi det altid er dejligt at komme sammen med kolleger fra de andre afdelinger. Det afgørende punkt på dagsorden var suppleringsfagene, altså det tredje år i bachelor-studiet, som de studerende læser i et andet fag end deres hovedfag. Der skulle udvikles nye suppleringsfag på instituttet, og det skulle vi alle engagere os i.

Først fik vi noget input. Den nye studieleder fortalte os, at vi havde brug for flere kandidatstuderende på instituttet. De skulle gerne rekrutteres fra de studerende, som læser på deres tredje bachelor år hos os, altså ét af de fem suppleringsfag som instituttet udbyder. Det var nu ledelsens store bekymring, at instituttet ikke fik tilstrækkeligt suppleringsfagsstuderende – og dermed et mindre antal kandidatstuderende. Og det betyder færre penge. Det har Laurits-Kjeld ikke sagt højt, men så vidt kender jeg imidlertid ledelsens tankegang.

Studielederen mente vi burde ”fange” de studerende, der læser suppleringsfag hos os, og derfor skulle vi nu, på mødet, udvikle helt nye suppleringsfag, som virkede mere tiltrækkende på de unge mennesker. Han gav os nogle nøgleord til, hvordan disse fag skulle være:

- erhvervsorienterede;
- tværgående;
- internationalt og globalt orienterede.

Herefter foranstaltede institutleder Nick Larsen sin ”kreative leg”. Min nabo, professoren fra drama-afdelingen, stønnede, da institutlederen annoncerede legen. Alle kolleger blev fordelt i grupper med fire personer i hver. Hver person fik et tomt ark tildelt.

Skridt 1: ”Skriv et forslag til et suppleringsfag, som er helt absurd. Ræk så arket videre til din venstre sidemand.”

Jeg opfandt en uddannelse i ”Biologisk æstetik”, der arbejder med kunst i biologiske mønstre og forklarer dem ved hjælp af sociologiske teorier. Altså noget helt absurd.

Skridt 2: ”Skriv et forslag til et suppleringsfag, som er baseret på ovenstående forslag af din nabo. Dit nye forslag skal være lige så absurd. Ræk så arket videre til din venstre sidemand.”

Jeg fik et forslag fra min mandlige kollega på min højre side, der havde med internationalisering og globalisering at gøre. Jeg skrev noget ned i samme stil.

Skridt 3: ”Skriv et forslag til et suppleringsfag, som er baseret på de to ovenstående forslag. Dit nye forslag skal være halvvejs absurd, men måske også realiserbart. Ræk så arket videre til din venstre sidemand.” Jeg fik igen noget lignende med slagord som ”æstetisk”, ”kultur”, ”international”, ”globalisering”. Jeg skrev noget i den retning.

Skridt 4: ”Skriv et forslag til et suppleringsfag, som er baseret på de tre ovenstående forslag. Dit nye forslag skal nu være et *realistiske forslag til et nyt suppleringsfag på vores institut.*”

Jeg fik så en samling af slagord. Mit resultat blev ”International globaliseringskultur”. Jeg må indrømme, at jeg forsøgte at være helt alvorlig – det skulle forslaget jo være –, men det var da nok lidt vanskeligt. I hvert fald forslø jeg, at uddannelsen skulle inddrage internationale kunstnere som gæsteundervisere. Og at de skulle blive betalt af deres internationale sponsorer, så at universitetet kan spare penge og alligevel udbyde et fint fag til vore studerende.

Skridt 5:

Enhver gruppe måtte nu diskutere de fire endelige, realistiske forslag i gruppen og vælge ét af dem som fælles forslag. Det viste sig, at mit forslag var næsten det samme som det en anden i gruppen foreslog. Så vi blev enige om ’International globaliseringskultur’.

Plenum:

Enhver gruppe måtte derefter præsentere sit forslag ved at læse titlen højt og give en enkelt sætning som forklaring.

Resultat: Ti temmelig morsomme forslag og en masse latter.

Først var det morsomt at se, hvordan det svirrede i luften med ”kultur”, ”æstetisk”, ”global”, ”international”. Men ét forslag var da noget helt særligt: I Cilly-Regitzes gruppe var de kommet frem til et forslag om en uddannelse i musikterapi, som også kan bruges som suppleringsuddannelse til læger og medicinfolk. Jeg vidste faktisk ikke, at vi har eksperter i psykologi, medicin og musikterapi på vores institut,

som er kvalificeret til at undervise sådan noget. Tanken var, at denne ”uddannelse” skulle bydes til uddannede læger, der anvender det, de har lært hos os, på deres patienter. Hele sagen begyndte at føles mindre morsom.

Hvad var slagordet, som jeg har hørt flere gange her på instituttet, ”fra forskning til faktura”? Det er bare spørgsmålet, hvilken forskning der ville ligge til grund for musikterapi her på Barakken. I hvert fald ikke noget der bliver lavet på vores Afdeling for Musikvidenskab.

Og i hvert fald ville jeg ikke ønske at være patient hos en læge, der har fået en suppleringsuddannelse i musikterapi her på instituttet.

Men alt dette var jo kun for sjov. Troede jeg. Så kom det: Efter vi havde grinet tilstrækkeligt, blev det alvor. Instituttleder Nick Larsen sagde tak og opfordrede os til at indsamle arkene med de endelige forslag fra de forskellige grupper. ”Tak for jeres gode indsats. Disse forslag vil nu udgøre fundamentet til studienævnets og ledelsens udvikling af de nye suppleringsfaguddannelser.”

Jeg sad lamslået. Hvabehar? Dette pjat skulle tages seriøst? Det skulle tjene som *fundament* til nye fag, som vi udbød til studerende? Det kunne jeg ikke tro. Men så kiggede jeg på mine kolleger i den lille gruppe. Hvad var det Ebbe Nedergaard Olsen engang havde skrevet om en lignende situation på vores lærermøde sidste november? Apati. Afmagt. Desperation. Det gælder åbenbart ikke kun vores afdeling. *Slet* ikke.

Ingen sagde noget, de samlede bare deres ting, glade for endelig at kunne smutte. Inden det hele gik i opløsning, spurgte jeg mine tre kolleger i gruppen: ”Sig mig lige: Er der da nogen af jer, som overhovedet ville kunne undervise i noget af det her?” De kiggede bare forbavsede på mig. Jeg fik intet svar. Måske er de ikke vant til den slags spørgsmål på vores institut.

Næsten bedøvet forlod jeg mødelokalet. På trappen op til mit kontor mødte jeg Stinus-Edlef Nedergaard Olsen. Jeg ville helst snakke med ham, spørge ham, om han er lige så chokeret over denne ”kreative leg”, som jeg selv er. Men nej, det kunne jeg ikke. Stinus-Edelf er

formand for det udvalg, som skal bedømme min kvalifikation i kaldelsesprocessen til professoratet. Midt i denne proces kunne jeg umuligt drøfte den slags institutproblemer med ham. Jeg må vente indtil processen er afsluttet. Så kan jeg tale fortroligt med ham.

På kontoret faldt mit blik på telefonen. Stefan Vestergaard Hansen! Min gode ven, den intelligente, fornuftige lektor i tysk, institutleder for mit nabo-institut. Jeg måtte tale med *ham*. Jeg måtte spørge ham, hvad han tænker om det her. Det kan slet ikke være, at man generelt arbejder sådan på Jante Universitet – ”universitetet i verdensklasse”, som det hedder i ledelsens brochurer.

Heldigvis tog Stefan telefonen med det samme. Og så brast jeg i gråd. ”Stefan, jeg må tale med dig. Sådan kan det ikke fortsætte – det er jo ikke *arbejde*, hvad vi laver her!” Han forsøgte at berolige mig, så aftalte vi at mødes næste torsdag. Det vil nok ordne sig, hvis jeg kan tale med en dansk kollega om det, i al fortrolighed.

Alligevel forblev jeg i chok, indtil jeg kom hjem og kunne fortælle det hele til Ulrik.

Ulrik lytter til det hele. Han bliver meget betænksom. Mon ikke det her allerede har aftegnet sig i afdelingens studieordningsdiskussion? At der bliver lavet noget på mit institut, som ingenting har med universitetsstandard at gøre? Ulrik med sine tredive års professorerfaring ved ikke, hvad han skal sige. Det ser ikke lyst ud.

Så smiler Ulrik. ”Se lige, hvad jeg har fundet i en af kasserne!” Han henter en vidunderlig kugle frem, en sart glaskugle i fortryllende farver. ”Den fik jeg af en veninde dernede i München. Den har jeg haft hængende i vores gamle lejlighed.” Jeg elsker kuglen med det samme – sådan noget fint og sart! Jeg tager den ved den plastik-tråd den hænger på for at kigge nærmere på farverne. Så brister den gamle tråd. Kuglen falder ned på stengulvet og splintrer i tusind stykker.